

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 6 listopada 2014 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Piotr Gryśka
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Paweł Kryczko (spr.)
	<i>Członek GKO:</i>	Agata Kasica
Protokolant:		<i>Hanna Kąkol</i>

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Anny Rotter, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 listopada 2014 r. odwołania Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Inspektora (...) w (...) - od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w (...) z 20 maja 2014 r., sygn. akt: RIO.XII.53-9/2014, w zakresie uznania Pana (...) winnym naruszeń dyscypliny finansów publicznych, określonych w art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529), polegających na dokonaniu wydatku ze środków publicznych z przekroczeniem zakresu upoważnienia do dokonywania wydatków w granicach określonych planem finansowym Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w (...)w dziale 500 rozdziale 50001: w dniu 8 maja 2012 r. w § 4430 o kwotę 983,85 zł opłacając ubezpieczenie samochodu służbowego w kwocie 2.424 zł, w dniu 10 maja 2012 r. w § 4430 o kwotę 1 zł opłacając opłatę ewidencyjną w związku z badaniem technicznym samochodu służbowego w kwocie 1 zł, w dniu 22 października 2012 r. w § 4610 o kwotę 15,72 zł przekazując na rachunek dochodów koszty postępowania egzekucyjnego, w dniu 20 listopada 2012 r. w § 4210 o kwotę 426,12 zł opłacając fakturę VAT nr 39240 z dnia 20 listopada 2012 r. w kwocie 691,73 zł, w dniu 21 listopada 2012 r. w § 4210 o kwotę 3394,80 zł opłacając

Sygn. akt BDF1/4900/82/85/14

fakturę VAT nr FVP/12/00254 z dnia 21 listopada 2012 r. w kwocie 3.394,80 zł, w dniu 22 listopada 2012 r. w § 4210 o kwotę 2.131,11 zł opłacając fakturę VAT nr 621115444 z dnia 18 listopada 2012 r. w kwocie 2.197,08 zł, w tym § 4210 dotyczyła kwota 2.131,11 zł, w dniu 6 grudnia 2012 r. w § 4210 o kwotę 1.754,27 zł opłacając fakturę VAT nr 621120571 z dnia 30 listopada 2012 r. w kwocie 2.048,32 zł, w tym § 4210 dotyczyła kwota 2.031,33 zł oraz fakturę VAT nr 06972FAK1212/MDP z dnia 6 grudnia 2012 r. w kwocie 61,50 zł, w dniu 7 grudnia 2012 r. w § 4210 o kwotę 235,94 zł opłacając fakturę VAT nr FF/2919/2012 z dnia 6 grudnia 2012 r. w kwocie 30,50 zł, fakturę VAT nr 2070/2012 z dnia 6 grudnia 2012 r. w kwocie 95,94 zł oraz wypłacając z kasy kwotę 309,50 zł - w tym § 4210 dotyczyła kwota 109,50 zł, pracownikowi jako zwrot za fakturę VAT nr FV00015/N1001/00916400/G/12/12 z dnia 6 grudnia 2012 r., w dniu 10 grudnia 2012 r. w § 4170 o kwotę 80,03 zł opłacając rachunek do umowy zlecenia nr 11/2012 z dnia 10 grudnia 2012 r. w kwocie 327,35 zł, w dniu 11 grudnia 2012 r. w § 4210 o kwotę 14,37 zł opłacając fakturę VAT nr 559/2012/EII z dnia 10 grudnia 2012 r. w kwocie 14,37 zł, w dniu 12 grudnia 2012 r. przekroczone plan finansowy w § 4170 o kwotę 21,55 zł opłacając rachunek do umowy zlecenia nr 6/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w kwocie 21,55 zł, w dniu 12 grudnia 2012 r. w § 4210 o kwotę 1022,02 zł opłacając fakturę VAT nr FV/UP/5642/12/PA z dnia 11 grudnia 2012 r. w kwocie 1.010,58 zł (w tym § 4210 dotyczyła kwota 817,72 zł), fakturę VAT nr 821/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w kwocie 71,30 zł oraz wypłacając z kasy kwotę 133 zł pracownikowi jako zwrot za fakturę VAT nr F/008162/2012 z dnia 11 grudnia 2012 r., w dniu 14 grudnia 2012 r. w § 4210 o kwotę 68,38 zł opłacając fakturę VAT nr 07115FAK1212/MDP z dnia 14 grudnia 2012 r. w kwocie 31,48 zł oraz fakturę VAT nr 00267FAK1212/MTO z dnia 14 grudnia 2012 r. w kwocie 36,90 zł, w dniu 14 grudnia 2012 r. w § 4300 o kwotę 276,56 zł opłacając fakturę VAT nr FVP/12/00287 z dnia 11 grudnia 2012 r. w kwocie 1.918,80 zł, w dniu 17 grudnia 2012 r. w § 4300 o kwotę 189,50 zł opłacając fakturę VAT nr FV00164/N1001/9478/K00/G/12/12 z dnia 14 grudnia 2012 r. w kwocie 39,50 zł oraz fakturę VAT nr FV00048/N1001/00860922/G/12/12 z dnia 13 grudnia 2012 r. w kwocie 150 zł, w dniu 17 grudnia 2012 r. w § 4210 o kwotę 66,42 zł opłacając fakturę VAT nr 07159FAK1212/MDP z dnia 17 grudnia 2012 r. w kwocie 66,42 zł, w dniu 17 grudnia 2012 r. w § 4440 o kwotę 2.199,32 zł opłacając roczną korektę ZFŚS, w dniu 18 grudnia 2012 r. w § 4300 o kwotę 450 zł opłacając fakturę VAT nr 2/12/2012 z dnia 17 grudnia 2012 r. w kwocie 450 zł, w dniu 18 grudnia 2012 r. w § 4210 o kwotę 1474,02 zł opłacając fakturę VAT nr FV 639/OLS/12/2012 z dnia 17 grudnia 2012 r. w kwocie 1.300 zł (w tym § 4210 dotyczyła kwota 1.197,53 zł), fakturę VAT nr 2186/2012 z dnia 17 grudnia 2012 r. w kwocie 156,49 zł

Sygn. akt BDF1/4900/82/85/14

oraz fakturę VAT nr i2/266/2012 z dnia 17 grudnia 2012 r. w kwocie 120 zł, w dniu 19 grudnia 2012 r. w § 4210 o kwotę 2.469,65 zł opłacając fakturę VAT nr 621125739 z dnia 16 grudnia 2012 r. w kwocie 2.523,62 zł w tym § 4210 dotyczyła kwota 2.469,65 zł, w dniu 19 grudnia 2012 r. w § 4300 o kwotę 1208,57 zł opłacając fakturę VAT nr FV-13910/G0400/09/SFA/P/12/12 z dnia 17 grudnia 2012 r. w kwocie 577,60 zł, fakturę VAT nr FV-13478/G0400/SFA/P/12/12 z dnia 17 grudnia 2012 r. w kwocie 491,80 zł, fakturę VAT nr 722/12/2012/D z dnia 17 grudnia 2012 r. w kwocie 50 zł, fakturę VAT nr 691/12/2012/W-NAL/W z dnia 17 grudnia 2012 r. w kwocie 271,56 zł w tym § 4300 dotyczyła kwota 35,20 zł oraz fakturę VAT nr 621125739 z dnia 16 grudnia 2012 r. w kwocie 2.523,62 zł w tym § 4300 dotyczyła kwota 53,97 zł, w dniu 20 grudnia 2012 r. w § 4300 o kwotę 458,74 zł opłacając fakturę VAT nr 4680145826 z dnia 17 grudnia 2012 r. w kwocie 200,92 zł, fakturę VAT nr FV/353/12/2012 z dnia 19 grudnia 2012 r. w kwocie 159,90 zł, fakturę VAT nr FV-13147/G0400/01/SFA/P/12/12 z dnia 17 grudnia 2012 r. w kwocie 41,60 zł, oraz rachunek korygujący nr 0029/0104200160/2012/12 w kwocie 100,09 zł w tym § 4300 dotyczyła kwota 56,32 zł; w dniu 21 grudnia 2012 r. w § 4170 o kwotę 516,51 zł opłacając rachunek do umowy zlecenia nr 12/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. w kwocie 363,62 zł oraz rachunek do umowy zlecenia nr 12/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. w kwocie 152,89 zł, w dniu 24 grudnia 2012 r. w § 4170 o kwotę 437,13 zł opłacając rachunek do umowy zlecenia nr 12/2012 z dnia 24 grudnia 2012 r. w kwocie 240,12 zł oraz rachunek do umowy zlecenia nr 12/2012 z dnia 24 grudnia 2012 r. w kwocie 197,01 zł, w dniu 24 grudnia 2012 r. w § 4300 o kwotę 1.029,51 zł opłacając fakturę VAT nr 1106/12/FVS z dnia 24 grudnia 2012 r. w kwocie 1.029,51 zł, w dniu 24 grudnia 2012 r. w § 4210 o kwotę 649,60 zł opłacając fakturę VAT nr 21/2012 z dnia 11 listopada 2012 r. w kwocie 120 zł oraz fakturę VAT nr 2144/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. w kwocie 529,60 zł, w dniu 27 grudnia 2012 r. w § 4300 o kwotę 15 zł opłacając prowizję bankową za przechowywanie depozytu w kwocie 15 zł, w dniu 27 grudnia 2012 r. w § 4170 o kwotę 108,78 zł opłacając rachunek do umowy zlecenia nr 7/2012 z dnia 27 grudnia 2012 r. w kwocie 108,78 zł, w dniu 28 grudnia 2012 r. w § 4210 o kwotę 8615 zł opłacając fakturę VAT nr 188/2012 z dnia 13 grudnia 2012 r. w kwocie 120 zł oraz fakturę VAT nr FN-4506/2012/12/00176 z dnia 28 grudnia 2012 r. w kwocie 8.495 zł, w dniu 28 grudnia 2012 r. w § 4300 o kwotę 415,06 zł opłacając koszty i prowizje bankowe związane z ZFŚS w kwocie 282 zł oraz fakturę VAT nr FG0019/12/12 z dnia 12 grudnia 2012 r. w kwocie 133,06 zł, w dniu 28 grudnia 2012 r. w § 4170 o kwotę 715,86 zł opłacając pochodne od umów zleceń w łącznej wysokości 715,86 zł, w dniu 28 grudnia 2012 r. w § 4020 o kwotę 24.227,46 zł opłacając składki społeczne od wynagrodzeń pracowników, w dniu 28 grudnia 2012 r. w §

4010 o kwotę 2.575,02 zł opłacając składki społeczne od wynagrodzeń pracowników, w dniu 31 grudnia 2012 r. w § 4210 o kwotę 0,14 zł opłacając fakturę VAT nr 621130783 z dnia 31 grudnia 2012 r. w kwocie 1.573,74 zł, z naruszeniem art. 44 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 885 z późn. zm.)

oraz odstąpiono od wymierzenia Obwinionemu kary i obciążono kosztami postępowania,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 20 maja 2014 r., Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w (...) uznała Pana (...), pełniącego w czasie zarzuczanych czynów funkcję Inspektora (...), odpowiedzialnym za naruszenie dyscypliny finansów publicznych polegające na dokonaniu wydatków ze środków publicznych z przekroczeniem zakresu upoważnienia w granicach określonych planem finansowym Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w (...). Komisja precyzyjnie ustaliła dni (od maja do grudnia 2012 r.), w których doszło do tego naruszenia oraz wskazała podziałki klasyfikacji budżetowej, w których przekroczenie planu finansowego miało miejsce. Tak opisane czyny wyczerpywały znamiona naruszenia określonego w art. 11 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Komisja odstąpiła od wymierzenia kary Panu (...) oraz obciążyła go obowiązkiem uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

W uzasadnieniu orzeczenia Komisja przedstawiła przebieg postępowania oraz opisała ustalony stan faktyczny. Podkreślić należy, iż ustalony przez Komisję stan faktyczny nie jest przedmiotem sporu. Komisja bardzo precyzyjnie podała daty oraz podziałki klasyfikacji budżetowej, w których plan finansowy został przekroczony oraz stwierdziła, że Obwinionemu można przypisać winę za zarzucany czyn. Jednocześnie Komisja uwzględniła złożone przez Obwinionego wyjaśnienia, z których wynika, że powodem przekroczenia zakresu upoważnienia do dokonywania wydatków była konieczność terminowego uregulowania zobowiązań Inspektoratu. Obwiniony powołał się na istniejącą w jednostce praktykę polegającą na tym, iż raz na koniec miesiąca było dokonywane przesunięcie środków pomiędzy paragrafami wydatków. Obwiniony sądził, iż taka praktyka jest zgodna z prawem, a z chwilą powzięcia informacji, że jest ona nieprawidłowa od razu zaniechał takiego postępowania. Wyjaśnienia Obwinionego znalazły potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. W 2012 r. wydano 6 decyzji o przesunięciu środków pomiędzy paragrafami wydatków – większość z nich była podjęta w ostatnim dniu danego miesiąca. Komisja podkreśliła, że dokonanie nieplanowanych wcześniej wydatków wymaga uprzedniego dokonania zmian w planie finansowym. Dokonanie takiej zmiany po dokonaniu wydatków nie wyłącza odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. W konsekwencji Komisja nie miała wątpliwości, iż należy Obwinionemu przypisać winę za popełnione naruszenie, gdyż był on odpowiedzialny za właściwe wykonywanie obowiązków objętych zarzutem.

Rozważając wymiar kary, po dokonaniu oceny całokształtu sprawy, Komisja uznała, że w przypadku Obwinionego zachodzą warunki do odstąpienia od wymierzenia kary. Komisja wzięła pod uwagę nienaganne wywiązywanie się z obowiązków zawodowych przez Obwinionego, pozytywna opinię Wojewody (...) oraz okoliczności, w których doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych. W oparciu także o fakt, że co prawda z opóźnieniem, ale jednak dokonano zmiany planu finansowego kierowanej przez Obwinionego jednostki, a także w oparciu o wyeliminowanie nieprawidłowości w dokonywaniu zmian w planie finansowym (po dokonaniu wydatku) Komisja postanowiła odstąpić od wymierzenia kary Obwinionemu.

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez Obwinionego pismem z dnia 2 lipca 2014 r. Obwiniony wniósł o uchylenie orzeczenia i umorzenie postępowania ze względu na znikomy stopień szkodliwości tego naruszenia dla finansów publicznych.

Obwiniony wskazał, że przypisane mu naruszenia nie spowodowały żadnych szkód dla budżetu państwa, w tym jego uszczuplenia. Dokonane wydatki były celowe i oszczędne. Decyzje o zmianie planu były wydawane z opóźnieniem, ale plan wydatków na koniec poszczególnych miesięcy i na koniec 2012 r. nie był przekroczony. Praktyka przenoszenia środków decyzjami wydawanymi na koniec miesiąca była stosowana od wielu lat i nie była kwestionowana przez liczne kontrole. Obwiniony był przekonany, iż ta praktyka jest prawidłowa. W związku z powyższym, Obwiniony uważa, że zaistniała tutaj sytuacja określona w art. 23 ust. 1 ustawy, który stanowi o wyłączeniu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w przypadku usprawiedliwionej nieświadomości działania. Orzeczenie o odstąpieniu od wymierzenia kary stanowi - w przekonaniu Obwinionego - w istocie karę, ponieważ tak jak każda inna kara podlega wpisowi do rejestru prowadzonego przez GKO oraz nakłada obowiązek poniesienia kosztów postępowania.

W trakcie rozprawy przed GKO Zastępca Głównego Rzecznika wniosła o utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy.

Mając na uwadze powyższe, GKO zważyła, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Komisja I instancji w sposób prawidłowy ustaliła stan faktyczny. Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło Komisji na precyzyjne ustalenie czasu i miejsca popełnienia naruszeń dyscypliny finansów publicznych. Tych ustaleń Obwiniony nie kwestionuje. W jego przekonaniu Komisja powinna jednak uwzględnić okoliczności popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Okoliczności te – zdaniem Obwinionego – usprawiedliwiają fakt popełnienia naruszenia w takim stopniu, że należy uwolnić go od odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Powyższego poglądu nie można podzielić.

W pierwszej kolejności rozważyć należy podniesione w odwołaniu stwierdzenie, iż w niniejszej sprawie zachodzi sytuacja określona w art. 23 ust. 1 ustawy. Zgodnie z tym przepisem nieświadomość tego, że działanie lub zaniechanie stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych, nie wyłącza odpowiedzialności, chyba że nieświadomość była usprawiedliwiona. Obwiniony wskazuje, że był przekonany o tym, iż jego działanie jest zgodne z prawem, gdyż w kierowanej przez niego jednostce praktyka dokonywania wydatków przekraczających w danym momencie plan była stosowana od lat i żaden organ

kontrolujący działalność finansową jednostki nie stwierdzał w tym zakresie nieprawidłowości. Obwiniony mając zaufanie do tej praktyki kontynuował – po objęciu stanowiska kierownika – sposób dokonywania wydatków z przekroczeniem planu finansowego. Po zrealizowaniu tych wydatków – pod koniec danego miesiąca – Obwiniony dokonywał stosownych przeniesień wydatków i doprowadzał do zgodności planu finansowego ze zrealizowanymi wydatkami. Składając powyższe wyjaśnienia Obwiniony jednocześnie przyznaje, że obejmując stanowisko kierownika jednostki nie zapoznał się z podstawowymi przepisami regulującymi gospodarkę finansową jednostek sektora finansów publicznych. Warto w tym miejscu przypomnieć, że stosownie do art. 53 ust. 1 ustawy o finansach publicznych kierownik jednostki sektora finansów publicznych jest odpowiedzialny za całość gospodarki finansowej tej jednostki. W świetle powyższego przepisu jest oczywiste, że każdy kierownik jednostki sektora finansów publicznych obejmując stanowisko przyjmuje odpowiedzialność za gospodarkę finansową kierowanej przez niego jednostki. Nie może więc budzić wątpliwości, że wyrażenie zgody na objęcie stanowiska kierownika jednostki jest równocześnie związane z przyjęciem odpowiedzialności za gospodarkę finansową. Tłumaczenie, iż Obwiniony przyjął tę odpowiedzialność nie w oparciu o znajomość przez niego przepisów lecz w oparciu o stosowaną w jednostce praktykę nie zasługuje na uwzględnienie. Obowiązkiem Obwinionego wynikającym z przyjęcia przez niego funkcji kierownika było zapoznanie się z regulacjami prawnymi dotyczącymi prowadzenia gospodarki finansowej jednostki sektora finansów publicznych. Obowiązku tego Obwiniony nie wykonał, gdyż ufał, że stosowana w jednostce praktyka jest zgodna z prawem. Należy podkreślić, że gdyby Obwiniony zapoznał się z podstawowymi regulacjami prawnymi dotyczącymi gospodarki finansowej to nie miałby najmniejszych trudności z ustaleniem, iż stosowana w jednostce praktyka narusza prawo. Mając na uwadze powyższe, teza, iż nieświadomość Obwinionego była usprawiedliwiona nie zasługuje na aprobatę i tym samym art. 23 ust. 1 ustawy nie może mieć w niniejszej sprawie zastosowania.

Nie mają znaczenia dla powyższej oceny wyniki kontroli przeprowadzanych w jednostce przed objęciem przez Obwinionego funkcji kierownika tej jednostki. Z wyników tych nie wynika bowiem, że praktyka dokonywania wydatków z przekroczeniem planu finansowego i następnie korygowania tego planu do poziomu dokonanych już wydatków jest zgodna z prawem. Z dołączonego przez Obwinionego wystąpienia pokontrolnego NIK o nr P/10/156 LOL-4100-01-03/2011, które wpłynęło do jednostki w dniu 25 marca 2011 r., dotyczącego wykonania planu finansowego w 2010 r. wynika, że w jednostce dokonano

przesunięć środków finansowych pomiędzy paragrafami klasyfikacji budżetowej i zmiany te były celowe i wynikały z konieczności dostosowania planu wydatków do aktualnych potrzeb funkcjonowania jednostki. Także w niniejszej sprawie nikt nie kwestionuje zgodności z prawem dokonanych przez Obwinionego przesunięć pomiędzy paragrafami planu finansowego. Ponadto w przedstawionym wystąpieniu pokontrolnym stwierdzono, że analiza zrealizowanych wydatków w poszczególnych paragrafach klasyfikacji budżetowej wykazała, że zostały one wykonane zgodnie z planem. Powyższe stwierdzenie można także odnieść do wykonania planu Inspektoratu za rok 2012. Ze stwierdzenia tego wynika bowiem, że NIK – w ramach kontroli wykonania budżetu za rok 2010 – dokonała analizy wydatków w poszczególnych paragrafach za cały okres 2010 r., a nie w poszczególnych dniach i miesiącach roku 2010. Przekonanie więc Obwinionego, że istniejąca w jednostce praktyka była aprobowana przez organy kontroli, jest błędne. Niezależnie od powyższego, GKO pragnie jeszcze raz podkreślić, że Obwiniony po objęciu stanowiska kierownika jednostki powinien zapoznać się z przepisami regulującymi działalność finansową jednostki. Zawarta w odwołaniu sugestia, że Obwiniony czerpał wiedzę o obowiązujących przepisach na podstawie wyników kontroli nie zasługuje na uwzględnienie. Wydaje się, że dopiero po ujawnieniu dokonanych naruszeń Obwiniony sięga do wyników kontroli za lata poprzednie wskazując, że to na ich podstawie podejmował decyzje naruszające prawo. Taka linia obrony nie dość, że jest mało przekonująca to ma poważną wadę. Obwiniony – jako kierownik jednostki sektora finansów publicznych - powinien wiedzieć, że informacje o obowiązujących przepisach należy czerpać przede wszystkim ze źródeł prawa (w szczególności ustaw i rozporządzeń) a nie z wyników kontroli. Należy dodać, że określona w art. 44 ust. 1 pkt 3 ustawy o finansach publicznych regulacja, w myśl której wydatki publiczne mogą być ponoszone na cele i w wysokościach ustalonych w planie finansowym jednostki, nie budzi wątpliwości.

W przekonaniu GKO stopień szkodliwości czynu przypisanego Obwinionemu nie może zostać uznany za znikomy. Zauważyć należy, że do przypisanych Obwinionemu naruszeń doszło kilkadziesiąt razy. Można powiedzieć, że z działań nieprawidłowych uczyniono zasadę, a to nie może spotkać się z aprobatą. Ponadto działania Obwinionego skutkowały dokonaniem wydatków ze środków publicznych z przekroczeniem zakresu upoważnienia w łącznej kwocie ponad 58 tysięcy złotych. Podkreślić należy, że ocena stopnia szkodliwości czynu jest dokonywana w dacie jego popełnienia. Podjęte przez Obwinionego działania po popełnieniu naruszenia mają istotne znaczenie dla wymiaru kary. Pozostają one

jednak bez znaczenia dla oceny stopnia szkodliwości czynu. Plan finansowy każdej jednostki sektora finansów publicznych jest podstawą jej działalności finansowej w każdym dniu roku budżetowego i powinien być w każdym dniu w pełni respektowany. Założenie, że jednostka w trakcie roku może tego planu nie przestrzegać, a po dokonaniu wydatków powinna dostosować ten plan do faktycznego wykonania wydatków czyni z planu finansowego w istocie nic nie znaczący instrument. To wydatki mają być dostosowane do planu finansowego a nie plan do wydatków. GKO nie ma wątpliwości, że wolą ustawodawcy jest aby plan finansowy, który stanowi przecież upoważnienie do dokonywania wydatków, był niezbędną podstawą dokonywania tychże wydatków. Oznacza to, że nie można podzielić poglądu Obwinionego, iż stopień naruszenia ładu finansów publicznych był w niniejszej sprawie znikomy.

Obwiniony słusznie wskazał, że orzeczenie o przypisaniu odpowiedzialności i odstąpieniu od wymierzenia kary podlega wpisowi do rejestru odpowiedzialnych za naruszenie dyscypliny finansów publicznych i wiąże się z koniecznością poniesienia kosztów postępowania. Jednak nie można uznać, że jest to orzeczenie o ukaraniu, albowiem na podstawie ustawy odstąpiono od wymierzenia kary. Ponadto przy braku podstaw do uniewinnienia czy też umorzenia postępowania, orzeczenie o odstąpieniu od wymierzenia kary jest najkorzystniejszym z możliwych dla Obwinionego.

Mając na uwadze powyższe, GKO orzekła jak w sentencji.